

Хладъ повѣе — буйно жито
Тихо се люлѣе;
А пѣсенъта на жътвари
Надалечъ се лѣе.

Ив. Боневъ.

Съ главата на долу.

сѣвки отъ насъ е виждалъ лѣтно
врѣме, надвечеръ, въ сѣнчеста-
та градина да прѣхвъркватъ едни
малки животни безъ да изда-
ватъ нѣкакъвъ шумъ. Тѣзи бър-
зокрили животни сѣ прилѣпи.
Мнозина се страхуватъ отъ при-
лѣпитѣ като отъ нѣкой опасенъ звѣръ; защото
не знаятъ, че тѣ сѣ съвсѣмъ безвръдни за че-
ловѣка и за домашнитѣ му животни.

Прилѣпитѣ сѣ опасни само за мухитѣ и ко-
маритѣ, които гълтатъ лакомо по нѣколко сто-
тици, догдѣто се нахранятъ.

Прилѣпитѣ хвърчатъ безъ шумъ, защото тѣ-
лото имъ е покрито съ нѣжни косъмчета, които
приличатъ на кадифе. Тѣ хвърчатъ бърже, за-
щото крилѣтѣ имъ сѣ много жилави и силни.

Азъ пѣкъ съмъ се чудилъ повече на тѣх-
ния сънъ. Отъ сутринъ до вечеръ всички при-
лѣпи спатъ овиснали съ глава на долу. Тѣ се
закачватъ на нѣкоя гредя или на нѣкой клонъ
и спатъ дълбокъ сънъ. Но най-много съмъ се